

‘Middelstum was een leuk dorp met heel gastvrije mensen, maar het lag afgelegen. Dit was een van de redenen dat mijn ouders het verzoek hadden ingediend om te verhuizen naar een meer centraal gelegen plek in Nederland. De woningmarkt was in die tijd een stuk minder krap, waardoor ze al snel een huis aangeboden kregen in Nieuwegein. Na een korte bezichtiging waren ze akkoord, Nieuwegein it is!’

‘Die woning in Nieuwegein, precies daar wonen mijn ouders nog steeds. Dat is de woning waar ik echt ben opgegroeid. Ik was vier jaar toen ik naar Nieuwegein kwam. De eerste dag – bij aankomst – stonden drie jongens al op de uitkijk. Ergens in de hoop dat daar weer een nieuw vriendje zou komen wonen. En vrienden werden we. In de jaren erna voegden zich nog zo’n vier andere jongens bij dit groepje. Elke dag speelden we buiten. Doordeweeks zagen we elkaar na school en in het weekend belden we – tot grote ergernis van onze ouders – bij elkaar aan om acht uur in de ochtend. Door weer en wind, het maakte niets uit.’

‘Nu, zo’n dertig jaar later, zijn we nog steeds een heel hechte vriendengroep en spreken we elkaar elke dag. En de vrijdag hebben we als “heilig” bestempeld, wat zoveel inhoudt dat we dan altijd met elkaar afspreken om wat te eten, te ontspannen, gewoon om samen te zijn. Vaak krijgen we te horen: “Wauw, zo’n lange vriendschap? Wat is het geheim?” Er zijn verschillende factoren te noemen maar ik zou het veelvuldig contact en

de wederzijdse acceptatie noemen als de belangrijkste. We verschillen allemaal van elkaar, in nationaliteit, in opvoeding, in religie, in opleiding en werk maar we accepteren elkaar ondanks deze verschillen. Een geslaagd voorbeeld van het concept “diverse samenleving”, op microniveau.’